

El mèu de la gata

'Tama', cap de l'estació Kishi i vice-presidenta de Wakayama Electric Railway, va morir el passat 22 de juny a l'edat de 16 anys.

© The Economist

En néixer va saber que era divina. La majoria de gats ho insinuen, però *Tama-chan* ("Petit tresor") n'estava segura. La seva situació en aquell moment no augurava un futur brillant. Una gata del carrer la va dur al món a la sala d'espera dels treballadors a l'estació de Kishi, una línia ferroviària rural situada a l'oest del Japó. Però, tan

bon punt va obrir els ulls, va comprendre quin era el seu destí; es movia plàcidament recolzant l'esquena al terra mentre s'observava el ventre blanc, girava el collet amb delicadesa quan la rentaven, i era conscient d'aquelles ratlles marrons i negres que li adornaven l'esquena. Era una gata carei i, dels altres quatre gats que havien trobat entre les escombraries, ella era l'única predestinada a excel·lir.

Els gats carei han estat de sempre admirats al Japó. En una altra època, segurament hauria estat una gata d'un temple, i hauria gaudit d'una vida contemplativa entre aurons i ginkgos, engolint ratolins i, a canvi, sent admirada per monjos i pelegrins. Abunden les històries de sacerdots i comerciants que, després d'haver ofert la seva quincalla als desitjos de l'animal, havien obtingut, en compensació, riqueses infinites. Fins i tot podria haver estat la gata d'un vaixell, ja que aquesta espècie té el poder d'espantar els fantasmes dels ofegats, que omplen el mar amb els seus cossos i, amb les seves mans implorant iracundes, fan moure l'escuma de les ones. Però *Tama*, tal com pertoca a aquests temps, preferia els trens.

El Japó

Al segle XXI, el poder de la raça es percep arreu del Japó. Els nens i les nenes utilitzen amulets de carei per protegir-se, els estudiants nerviosos pels exàmens penen fotografies de gats com aquesta a les habitacions... Sens dubte, el més popular és el *Maneki-neko* o gat de la sort. Aquest gat, que quasi sempre és de color carei, ens saluda des de fora de les botigues, restaurants i sales de joc per tal d'animar els clients a entrar-hi. Aquests gats de plàstic miren fixament a tothom, examinant-nos de dalt a baix amb els seus ulls verds i la mirada adormida mentre puguen i baixen les arpes en un impassible immobilisme. Als salons de joc subjecten una moneda enorme daurada que fa les dents llargues als jugadors ansiosos. Ella, *Tama*, amb la seva combinació de puntualitat, divinitat i bones maneres ha aconseguit captivar milers de visitants.

Va ser educada des de petita per la seva mare, *Miiko*, a prop de la botiga de l'estació Kishi. Elles es tombaven al sol seduïnt els passatgers i, quan necessitaven una bossa d'arròs o una botella de *mirin*, Toshiko Koyama, el botiguer, els la donava a canvi de les seves gràcies. Era un bon tracte: la bo-

tiga prosperava i *Tama* lluïa un pelatge més bonic i més sa.

Des d'aquell moment, fou evident que seria ella qui salvaria l'estació de Kishi. El 2006 la petita estació, que tenia nou quilòmetres i dotze parades soporíferes entre Wakayama City i Kishigawa, perdia 500 milions de iens (més de 3 milions i mig d'euros) l'any. Hauria d'haver tancat, però la pressió dels usuaris va fer que es vengués a Wakayama Electric Railway, la qual va acomiadar l'últim treballador per tal d'estalviar en despeses. El senyor Koyama va ser nomenat vigilant i, al cap d'un any, Tama rebria el càrrec de cap de l'estació.

Un tren amb bigots

Seguia un horari estricte: treballava de nou del matí a cinc de la vesprada tots els dies tret del diumenge. A canvi, li donaren un barret fet a mida que lluïa com si fos una eixerida actriu; una insígnia; tanta tonyina com pogués menjar; i fins i tot, la seva pròpia oficina, amb canastrell i sorrera. El treball no era ni de bon tros dur; cas que ho hagués estat, ella hauria mostrat el seu menyspreu. Però fent algunes becaines a la seva oficina o refregant-se entre les cames dels viatgers que arribaven, va augmentar el volum de passatgers en un 10% durant el primer any. Alguns només hi anaven per tal de ser rebuts per aquell suau ronc de la sort emès per la gata.

A mesura que els anys passaven, més gent visitava l'estació i agafava el tren per ella; els turistes arribaven en bandada d'arreu del Japó. El president del Wakayama Electric Railway parlava d'un augment d'1 bilió de iens (7 milions i mig d'euros) sobre l'economia local. El 2009 començava a circular un tren felí adornat amb bigots i recobert amb dibuixos d'ella tant per fora com per dins, el *Tama-densha*. L'any següent, l'estació es va reconstruir amb la forma del seu cap i claraboies com a ulls. A més, hi va obrir un cafè amb magdalenes que tenien la seva cara glacejada, i per descomptat, una botiga amb bosses, llibretes, clauers

i figuretes de *Tama*; i ella, amb serenitat, ho va acceptar.

Segons el principi de promoció per antiguitat, va ascendir sense cap esforç a cap màxim de l'estació i la nomenaren operària del Wakayama Electric Railway amb motiu de la seva contribució. Aquest fet la va convertir en la primera femella amb aquests honors i, posteriorment, es va convertir en vice-presidenta. Tots aquests ascensos anaven acompanyats de les visites del seus seguidors, presentacions de certificats i nous galons per al seu barret. Va deixar entreveure un sentiment de goig quan la van vestir amb una capa de vellut amb plomes blanques i, també, quan la van enlairar els executius del Wakayama Electric Railway bojos d'alegria.

Al seu funeral, amb assistència de milers de persones, el president de la companyia ferroviària va anunciar que *Tama* rebria els honors d'una deessa i que seria soterrada al santuari de Shinto. A cadascú, el que es mereix. Mentrestant, a l'estació la relleva *Nitama* ('Tama Segona') i el *Tama-densha* fa el seu recorregut, avui amb tristesa i lentament, acompanyat pels nous trens i *Omocha* i *Ichigo*, el primer pensat per als menuts, i el segon adornat amb maduixes. I tot mentre els treballadors amb vestit de jaqueta continuen caminant per la senda que ha traçat la gata de la sort de Kishi, *Tama la Divina*. •

Traducció d'Andrea Pérez Girbés

Trencatenebres
Juli Alandes

34 Premi Octubre 2014

Trencatenebres
PREMI OCTUBRE ANDRÒMINA DE NARRATIVA

NOVETATS 3i4
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com